

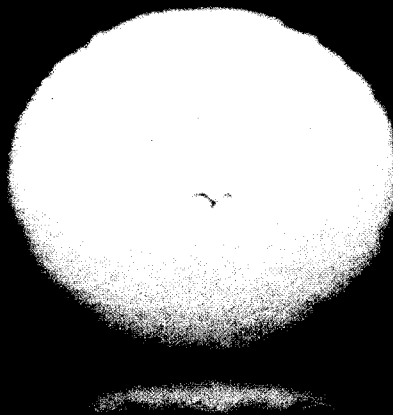
Motsols

Alf Henrikson

om

väderlekar, vattens liv och horisontens moln

Motsols

I öster bräcker alla våra dagar,
i väster slocknar alltid deras ljus.
Ja, obevekligt motsols far vårt hus
med jordens framfart jämlikt Keplers lagar.

En oavlåtligt östlig fartvind klagar,
och ständigt molar Vintergatans brus.
Vårt lilla livsverk faller snart i grus.
Den tysta tiden hastar, åren jagar.

Men se, vår lustgård blommar mer och mer
och slätten grönskar så långt ögat ser
och liljevit är snön på bergens toppar.

Blått skimrar havet när en dag är född,
och nattens mörka himmel är beströdd
med alla rymdens runda himlakroppar.

Liljekonvaljerna
blommar
bak bryggan

Dityramb

Narcisserna blommar i dag till vår fågnad och njutning.
Svalornas höga flykt ger vårt hjärta frid.
Det luktar björklöv, det doftar skolavslutning
och Den blomstertid.

Den försvinnande dagen då droppen i daggkåpan glimmar
och det svävar konvaljdof i brisen mot Ålands hav
borde vi alla ha plikt att i åtta timmar
njuta av.

I en segelbåt

Vinden spelar, vågen går,
hela havet gungar.
Berg och dal i mammas spår
åker ejderns ungar.
Regnbågen skimrar i bogvattnets skum.
Nu äger sommaren äntligen rum.
Liljekonvaljerna blommar bak bryggan på ön.

Svenska sommaren

Du trampar så lätt på smultronblom,
violer och ärenpris.
Så njuter vi livets rikedom
i kvarblivna paradiset.
Vågorna vandrar på fjärden,
ljum stryker vinden förbi,
och ingen i hela världen har kortare nätter än vi.

Slåttermannen på strandängen

Miljoner insekter lever på strandängen: flugor och myror,
skalbaggar, getingar, humlor och bin, bromsar och stritar,
fjärilar, myggor och sländor och borstsvansar, tvestjärtar, löss.
Dock har jag läst någonstans att det väldiga havet, det vida
som täcker det mesta av jordens klot, hyser icke en insekt,
icke den ringaste hoppstjärt, o ve, ej en loppa en gång.
Alla församlar de sig i svår och beklagansvärd trängsel
här på det torra och slits om mitt skinn, mitt hårlösa skinn.

Demokratin på vattnet

Demokratin som råder på Stockholms vatten
är äldre än landsvägens yrvakna demokrati.
Snart ankrar vi upp i den blommande juninatten
under sovande öar där kvällsvinden frasar förbi.
Vi är smeder och springschasar, köpmän och skalder och lärde,
amiraler, körsnärer, bankirer och matvarumän.
Och vi samlas och känner gemensamt vårt människovärde
i det att vi sätter i sjön våra kölar igen.
Vi skall hålla en rorkult på nytt i förståndiga händer,
vi skall starta en motor igen över soldränkta gatt.
Och Adam och Eva skall blomma på öarnas stränder.
Det skall vakna en gryningens bris på en vindlös natt.

Svenska morgonen

Om morgonen spelar vattnets reflexer i ekarnas kronor
som solen belyser underifrån med spegelvänt ljus.
Och ingenting är som att vakna i ottan i stugan på stranden
och gäspande vandra de tio stegen på svalkande gräs
och de tio nya stegen i vikens vatten till knäna
och blöta sin tvål och tvätta sig gnosande utomhus.
Änderna snattrar, det väldiga tvättfatet glimmar,
småfisk kilar omkring och betraktar häpen från nedan
ens hygieniska ben, och vattnet krusas behagligt
av en utsövd, vakande bris.

Vattenståndet

Vattnet är högt i år vid min strand,
hela min strandbädd är våt.
Stackars folk i främmande land!
De har svårt att förtöja sin båt.

När vattentillgången i fjärden är god
samt när grynnorna stiger därur
så tänker jag alltid på ebb och flod
och prisar min väldiga tur.

Ty att tidvatten saknas bland öar och skär
är en sällsynt sak på vår jord.
Hur unika som Östersjöns skärgårdar är
kan icke beskrivas i ord.

Till dess bryggor kan seglaren, lycklig och glad,
alla dygnets timmar nå fram.
Det är i detta som Stockholms stad
tippas sitt rötade slam.

Havets vågor

Vågorna kommer om sommaren en efter en
mot Upplands kust från Viborg och Danzig och Riga
där vinden som väckte dem ofta har mojnät igen.
De hälsar från barnen som plaskar med nakna fötter
på stranden vid Narva, från kvinnornas fasta händer
som kramar på stranden av Runö sin vita tvätt.
Och stundom på Ljusterö har jag sett i min vik
ett döende svall av skeppen i Gårdarike
på resa mot Ilmen och Dnjepr.

Flaskpost

En morgon på stranden vid Grisslehamn vid sommarens blåa hav
kommer tallösa korkar vaggande in, jag blir sällsam till sinnes därav.
Tusen korkar av skiftande slag bär vågorna in på sitt bröst,
och inte vet jag var de kommer ifrån, men rimligen är det från öst.
En del må väl komma från Åland dit de svenska turisterna far,
och korkarna kastar de alltså i sjön men måhända finns flaskorna kvar.

Argument mot all misströstan

Kylan varade, regnet slog
och det hände visst aldrig att solen log.
Semestrarna drunknade, hoppet dog
och hösten var tidig i mark och skog.
Klagande fortsatte bonden sitt knog
med räfsa och tröska, med harv och plog.
Sina plaskande åkrar han suckande slog
och sin omogna säd hem till ladan han drog.
Han knotade, tyckte vi, faktiskt med fog.
Men det gick likväl ej som för givet vi tog.
Katastrofen blev ouppfylld, märkvärdigt nog.
Det finns tydligtvis hopp om det mesta.
Vädret var inte det bästa.

Höstslasket

Den drunknande bryr sig inte om regnet,
säger ett ordspråk från Persiens land.
Men så länge vi ännu har vårt på det torra
så klagar vi lämpligen lite grand.
Jämmer och klagande lisar och tröstar
sinnet i slaskande nordiska höstar
och vittnar vackert om tro och hopp
om dagar då solen faktiskt går opp.

Morgonens dimma

Sensommardimman är vacker att se när i gryningens tid
den stryker sig kattlikt mot marken. Trädens toppar
och månens melankoliska nedan står bleka där över.
Folket går ut på fuktiga fält likt skuggor i Hades,
ljudet av röster och steg dunsar mjukt genom luften fram.
Långt borta på havet råmar båtarna sorgset,
och en glåmig kapten blickar ut i ett hav av mjölk.
Han ser ingenting vackert i dimman.

Höstens regn

Jag hörde regnet om natten,
hur det trummade på mitt tak av plåt
med sitt destillerade vatten,
och jag drömde mig bort till en segelbåt
bland Antillernas glittrande gatt,
där den ljuvliga solen en gång sög åt
sig regnet som föll i natt.

Furusundsleden

De stora skeppen går förbi
om natten på min blanka fjärd.
De speglar sina ljus däri,
de glittrar likt en sagans värld.
De går med sång till österland,
med fröjd mot soluppgång de styr.
Buteljer gungar vid min strand
när dagen gryr.

Skogarna tätnar
och byarna dör
och folket försvinner

Inom överskådlig tid

Pilgrimsfalken skall snart vara borta, aldrig mera
skall glädje fylla vår blick och vårt bröst åt hans flykt.
Men flugorna lever och rönnbärsmalen och ängrarna
i allt resistentare stammar som hämtat kraft
likt de första kristna ur svåra förföljelsers fälor
och helt visst skall besitta jorden en vacker dag.
Den är då en blanksliten, nedsnaskad, fattig planet
vars mylla är nedsköljd i havet, vars skogar är tomma
på blommor och källor och fåglar och sommardoft
mellan högar av engångsglas kring tynande städer.

Olja på vågorna

Att gjuta olja på vågorna
var en dygd för fridsamma män
tills de industriella förmågorna
till ett brott förvandlade den.
Till de svåraste nedlortningsfrågorna
hör att gjuta olja på vågorna.
Nämn aldrig de orden igen!

Till den vänligaste av damer

Tänker du på, där du lyfter din disk
ur dess ho med smeksamma händer,
att osvikligt dödar du åarnas fisk
och sjöarnas harmlösa änder?

Tänk dig en unge som söker sig in
till din badbrygga, dunig och ljuvlig!
Med ditt diskpulver löser du upp hans skinn
och hans död gör du seg och gruvlig.

Kan du höra hans bittra svanesång
när han mött dina tanklösa skvättar?
Tänk på den andungen varje gång
du diskar modernt eller tvättar!

Utsikter

Goda råd blir dyra
när luften består av klorgas
och landet utgörs av engångsglas
och havet av svavelsyra.